

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Janusz Godyń (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wiesław Błuś

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Marcin Szlaga

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 16 czerwca 2014 r. wniosków sędziów Sądu Najwyższego: (...) o wyłączenie w sprawie odwołania D. M. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 stycznia 2014 r., nr (...)/2014, w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 565 (sygn. akt: III KRS (...)/14)

1. wyłączyć sędziów Sądu Najwyższego: (...) w sprawie odwołania D. M. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 stycznia 2014 r., nr (...)/2014;

2. umorzyć postępowanie w sprawie wniosku o wyłączenie sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku K. J.

UZASADNIENIE

W dniu 11 kwietnia 2014 r. do Sądu Najwyższego – Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych wpłynęło odwołanie D. M. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 stycznia 2014 r., nr (...)/2014, w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego

Sądu Najwyższego w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych (M.P. z 2013 r., poz. 565).

W dniu 15 kwietnia 2014 r. sędziowie Sądu Najwyższego: (...); w dniu 16 kwietnia 2014 r. sędziowie Sądu Najwyższego: (...); w dniu 22 kwietnia 2014 r. sędziowie Sądu Najwyższego: (...); w dniu 24 kwietnia 2014 r. sędzia Sądu Najwyższego (...); w dniu 5 maja 2014 r. sędziowie Sądu Najwyższego: (...); w dniu 6 maja 2014 r. sędziowie Sądu Najwyższego: (...); w dniu 19 maja 2014 r. sędzia Sądu Najwyższego (...) (wszyscy orzekający w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych) złożyli wnioski o wyłączenie w sprawie odwołania D. M. od przytoczonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa.

Powołując się na art. 49 k.p.c., sędziowie Sądu Najwyższego wnieśli o wyłączenie z powodu okoliczności tego rodzaju, że mogłyby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do ich bezstronności w sprawie odwołania D. M.

Sędzia Sądu Najwyższego K. G. we wniosku podała ponadto, że jako członek Krajowej Rady Sądownictwa brała udział w podjęciu zaskarżonej uchwały. Zdaniem składu orzekającego, jest to sytuacja - *mutatis mutandis* - zbliżona do przesłanki określonej w art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c., statuującej jedną z przyczyn wyłączenia sędziego z mocy ustawy, która ma miejsce wtedy, gdy sędzia brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia. Podobieństwo to sprawia, że wniosek sędzi Sądu Najwyższego K. G. uznać należało za oczywiście zasadny.

Z pozostałych wniosków nie wynika, jakie okoliczności zaistniały, że rozstrzygnięcie przez sędziów Sądu Najwyższego, autorów tych wniosków, sprawy odwołania D. M. mogłoby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do ich bezstronności.

Analiza dokumentacji zgromadzonej w sprawie ubiegania się o stanowisko sędziego Sądu Najwyższego przez D. M. skłania skład orzekający do wyrażenia poglądu, że sędziowie Sądu Najwyższego, składając wnioski o wyłączenie, kierowali się przede wszystkim poparciem kandydatury D. M. przez Zgromadzenie Sędziów Sądu Najwyższego Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2013 r. w sprawie wyboru kandydata na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego. W głosowaniu uczestniczyło 18 sędziów Sądu Najwyższego (w tym autorzy wniosków, z wyjątkiem sędzi K. G.). Wszyscy

głosujący poparli kandydata, wyrażając ponadto tzw. moc poparcia w liczbie 97 punktów na 108 możliwych – *vide*: protokół Zgromadzenia z dnia 15 października 2013 r. Rezultat głosowania jednoznacznie wskazuje, że zdaniem sędziów orzekających w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych aspirujący do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego D. M. jest kandydatem spełniającym wszelkie wymogi niezbędne do powołania na wspomniany urząd. Jest zrozumiałe, że orzekanie przez sędziów tej Izby w sprawie odwołania kandydata od niekorzystnego dla niego werdyktu Krajowej Rady Sądownictwa mogłoby stanowić dla orzekających sytuację dyskomfortową, co jednak nie jest niczym nadzwyczajnym w zawodzie sędziego i co z reguły nie powinno wykluczać z udziału w rozpoznaniu danej sprawy. Gdyby zatem ograniczyć się do oceny wniosków tylko w tym kontekście, to trudno byłoby uzasadnić decyzję uwzględniającą wnioski o wyłączenie sędziów. Rzecz jednak w tym, że tzw. obiektywny aspekt bezstronności sędziego ma nie mniejsze znaczenie niż jego subiektywne przekonanie o braku bezstronności. W ujęciu obiektywnym rozważyć należy, czy w ocenie zewnętrznej zachowanie sędziego odpowiada standardom niezawisłości i bezstronności. Chodzi przecież o to, aby w odbiorze społecznym orzeczeń sądowych nie było wątpliwości, że orzeczenia ferowane były przez sędziów bezstronnych, niezaangażowanych emocjonalnie w rozpoznanie sprawy, bez względu na kierunek rozstrzygnięcia.

Z tego punktu widzenia, wnioski o wyłączenie należy uznać za zasadne, co skutkuje podjęciem rozstrzygnięcia jak w pkt. 1. części dyspozytywnej postanowienia (art. 49 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie wniosku sędziego Sądu Najwyższego K. J. w sposób określony w pkt. 2. części dyspozytywnej postanowienia podyktowane zostało przejściem sędziego z dniem 2 czerwca 2014 r. w stan spoczynku (*vide*: pismo Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2014 r., KPP V PS (...)), w związku z czym wydanie orzeczenia w tym zakresie stało się zbędne (art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c.).

